

Corre, pare, corre!

Kim Ae-ran

Traducció de Mihwa Jo Jeong i Alba Cunill

DOSSIER DE PREMSA

*"Els contes de **Kim Ae-ran** són àgils, imprevisibles, emocionants i amb un sentit de l'humor que apareix de tant en tant, quan menys t'ho esperes. Què més es pot demanar?"* **Jordi Nopca**

Corre, pare, corre! és un recull de contes que giren entorn del pare absent o que ha dimitit de la seva funció, des del pare que corre, com en el conte que dona títol al recull, fins al que apareix per sorpresa a casa amb una bossa de mandarines. A la tradició coreana, la figura del pare té un paper molt important: és el centre de la família en una societat extremament patriarcal. Què passa, doncs, quan falta aquest pilar? Què els passa als fills quan els pares no

fan de pares? Els contes de **Kim Ae-ran** en podrien ser la resposta, tot i que van més enllà i s'emmarquen en un univers simbòlic.

Amb humor i ironia, i també amb estranyesa, l'autora retrata els fracassos i les dificultats de la seva generació, la nascuda als anys vuitanta del segle XX, una generació que es va construir entre les restes de la tradició mentre intenta seguir el ritme d'una modernitat sense fre. Els relats d'**Ae-ran** ens acosten a un univers llunyà, el coreà, i alhora pròxim, el contemporani, perquè la precarietat laboral, la desestructuració familiar, els horaris laborals abusius, la manca d'habitatge i la solitud de les grans ciutats són comuns per a la majoria dels joves d'arreu del món, trist patrimoni de la globalització.

Kim Ae-ran penetra a la nit del seu món interior, il·luminant amb delicadesa aquests detalls invisibles, aquestes ferides i aquestes mancances que el construeixen. Té l'art de fer ressorgir aquests ínfims detalls, aquests petits esdeveniments oblidats, aquestes anècdotes que s'haurien pogut creure insignificants, i de restaurar-los amb tota la seva importància. En lloc de plànyer els seus personatges, Kim Ae-ran els dona una vivesa especial: els desastres es pinten amb colors vius i resulten impossibles de no veure, ja que brillen davant del nas.

Es poden perdonar els pares dèbils i imperfectes?

Kim Ae-ran forma part de la nova generació d'autors que han renovat la literatura coreana, i ara els lectors catalans tenen l'oportunitat de gaudir per primer cop de la seva veu i la seva visió del món personalíssimes.

Quan jo era només un fetus, amb un úter més petit que una llavor, plorava sovint per la por que em feia la petita foscor que tenia a dins. Parlo de quan era molt molt petita, plena d'arrugues i amb un cor diminut que batejava de pressa. En aquell temps, no hi havia ahir ni demà per a aquest cos meu que no coneixia cap paraula.

La mare diu que un cos que no sap parlar arriba al món com ho fa una carta. Ella em va parir tota sola, en un semisoterrani. Era un dia d'estiu, i els raigs de sol, brillants com paper d'alumini, hi entraven de ple. La mare, vestida només amb una samarreta, es retorçava tota sola a l'habitació i va agafar unes tisores perquè no hi havia cap altra mà que l'ajudés. Per la finestra es veien les cames de la gent del carrer que anava d'aquí cap allà, i cada vegada que se sentia com si es morís, apunyala el terra de l'habitació amb les tisores.

Unes quantes hores més tard, les havia fetes servir no per posar fi a la seva vida, sinó per tallar el meu cordó umbilical. En venir al món, ja no vaig sentir més els batecs del cor de la mare, i enmig del silenci vaig pensar que m'havia quedat sorda.

La primera llum que vaig veure en néixer tenia la mida d'una finestra, i aleshores vaig entendre que aquella llum existia fora de nosaltres.

No recordo on era el meu pare llavors. Sempre era en algun lloc però aquell lloc no era mai amb nosaltres. O arriba va molt tard o no venia. La mare em va estrènyer entre els seus braços i ens vam tornar a sentir bategar fort els cors. Em va acariciar amb la seva mà grossa i jo, nua, vaig fer una cara tota seriosa. Me l'estimava molt, la mare, però no sabia com expressar-ho i només feia que arrufar el front. Em vaig adonar que la mare reia cada cop que se m'arrugava la cara, i en aquell moment vaig pensar que potser l'amor no és riure junts, sinó un dels dos fent el ridícul.

La mare es va adormir. Em sentia sola. El món era silenciós i els raigs del sol tocaven el terra de l'habitació com la carta que t'envia per cortesia la teva parella per dir-te que et deixa. La cortesia: vet aquí el primer sentiment d'antipatia que vaig rebre d'aquest món en néixer. Com que no tenia butxaques per encabir-hi les mans, vaig prémer els punys.

“Els lectors de Murakami hi retrobaran alguna de les atmosferes més inquietants del japonès. Paisatges despersonalitzats, d'àrea de servei perpètua, d'escala a l'aeroport. Aquí, però, la sensació de solitud és més gran. És una solitud urbana, que parteix del contrast de qui està sol malgrat la gran quantitat de relacions possibles que li ofereixen les multituds que l'envolten. Kim Aeran centra els seus relats en l'absència de la figura paterna en una cultura tan patriarcal com és la coreana. Són relats dominats per l'estranyesa. Ens sentim tan estranys entre els estranys que els habiten que ja no ens acaba estranyant res.” **Màrius Serra**

Kim Ae-ran va néixer a Inchon, República de Corea, l'any 1980 i és graduada en dramaturgia per l'Escola de Teatre de la Universitat Nacional Coreana. L'any 2002 va debutar en guanyar la primera edició del premi literari Daesan per a estudiants i l'any 2005 va rebre el Daesan Creative Grant, els Daesan són els premis més prestigiosos del seu país. Després encara ha guanyat més premis literaris, com ara: el Hankook Ilbo, el Lee Hyo-seok i el Hwang Sun-won. És autora d'una novel·la, *The youngest parents with the oldest child*, i dos reculls de contes, *Run, daddy, run!* que ara traduïm al català, i que també ha estat traduït a l'anglès i al francès, i *Mouthwatering*.

Kim Aeran és una jove autora de molt de prestigi a Corea, i a poc a poc se'n comença a conèixer l'extraordinari talent literari més enllà de les fronteres del seu país.

9-10 de març a Madrid
12-13-14 de març a Barcelona

VISITA DE KIM AE-RAN A MADRID I BARCELONA!
AVIAT US INFORMAREM DETALLADAMENT
DE LA SEVA AGENDA DE PRESENTACIONS

NÚMERO 1 EN VENDES A COREA

Per contactar amb ella per a entrevistes:
Chordà Comunicació
neus@neuschorda.com · 630 043 672

TRADUCTORES

Mihwa Jo Jeong (1961, Busan, Corea del Sud) és llicenciada en Filologia i Lletres a Corea i doctorada en lingüística i semiòtica a França. Actualment és professora de coreà en la Facultat de Traducció i Interpretació d'Universitat Autònoma de Barcelona, i col·labora tant com pot per fer arribar la cultura coreana a Catalunya. Ha traduït contes infantils com *El meu gat fa el mateix que jo* (Llauna de Sal, 2014) i assajos com *Història de la impremta coreana* (Publicacions de la UAB, 2006). En 2017 es van publicar les seves traduccions al català de *La Vegetariana* (Rata Books) i *Corre, pare, corre!* (Godall Edicions).

Estefanía Robles Serrano (Almeria, 1992) és graduada en Estudis d'Àsia Oriental per la Universitat Autònoma de Barcelona i ha realitzat un màster en Traducció Audiovisual en l'Institut Superior d'Estudis Lingüístics i Traducció (Sevilla). Actualment és tècnica documentalista i traductora, i cursa un màster en Lingüística i Ciència del Llenguatge.

[Godall Edicions](#)

Edició en català: ISBN 978-84-945094-7-6 | Pàgines: 206 | PVP 19,00 €

Edició en castellà: ISBN 978-84-946952-9-2 | Pàgines: 218 | PVP 19,00 €